

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

BIBLIOGRAFIE, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. II : *Ilie Herșcovici Bernhard Pripfer și Ilie Valter*, (contravenție).

Curtea de apel din Galați, s. II : *Procarorul tribunalului Tutova în cauza Ilie Herșcovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter* (contravenție).

Tribunalul Prahova, secția vacanțelor : *Heskia cu M. Poru*, cu o Adnotație de d. Gr. V. Maniu.

Tribunalul județului Putna : *P. S. Ghindar cu Gheorghe I. Bândar, Ion Toader Apostu și Paraschiv Chirilă*.

Bibliografii.

B I B L I O G R A F I E

TRAITÉ ÉLÉMENTAIRE DE DROIT CIVIL

PAR

MARCEL PLANIOL

Professeur de droit civil à la faculté de droit de Paris

(3 vol. în 8°, 1900—1901)

(F. Pichon, 24, Rue Soufflot, Paris) (Successor de la libr. Cotillon)

Vedând cărțile de drept care apar pe fie-care și în Franța, mulți din cititorii (1) și ar putea închipui că unele din ele cel puțin sunt inutile, căci s'a scris atât de mult mai cu samă asupra Dreptului civil, în cât s'ar părea că nimic n'a mai ramas de dis asupra acestei vaste materii.

Ei bine, cu toate acestea, unul din profesorii cei mai distinși și din cei mai tineri în acelaș timp a facultății juridice din Paris, cunoscut de mult prin observațiile sale judicioase publicate în *Revue de droit*, și mai cu samă în *Recueil périodique de Dalloz*, prin metoda sa și modul său de expunere, a găsit mijlocul de a fi original și de a prezenta Dreptul civil sub un aspect cu totul nou, care-l face mai atrăgător și mai interesant.

Bărbații din generația actuală, pe când și

faceau studiile lor în străinătate, nu aveau la îndemână, ca tratat elementar, alt autor de cât pe Mourlon. Aă venit apoi Baudry—Lacantinerie și în fine Marcel Planiol, cari, sub numele modest de tratat elementar, ne aă dat un adevărat comentariu de drept civil, indispensabil nu numai studentului, dar și magistratului, avocatului și în fine orî-căruî om, care se îndeletnicește cu această vastă știință.

Această operă a distinsului profesor francez, care reprezintă o muncă de mai bine de cinspredece ani, cuprinde trei volume în 8° de peste una mie pagine fie-care.

Toate aceste volume aă apărut în scurtul timp de doi ani, și tomul întâi a și ajuns la ediția a doua. Materia este împărțită după noul program al facultăților, modificat prin decretul din 30 April 1895.

Volumul întâi, tipărit în 1899 și apărut în 1900, începe prin o introducere generală asupra dreptului francez și străin. Autorul expune apoi, într'un stil elegant și seducător, documentându-și în tot-d'a-una opiniile sale, teoria legilor, teoria actelor juridice, a persoanelor fizice și fictive (2), cea a nulităților, a bunurilor, a drepturilor reale, etc.

Materia relativă la filiațiune și la incapabili figurează și ea în acest volum, de și, după noul program, ea face parte din examenul anului al treilea. Într'un capitol special a acestui volum, autorul se ocupă despre arderea cadavrelor, despre înbalsamare, despre dispozițiile de ultimă voință relative la înmormântări, despre conflictele ce se ivesc în această privință între membrii familiei defunctului, și despre o mulțime de alte chestiuni interesante asupra cărora cele-l'alte tra-

(2) Capitolul consacrat persoanelor fictive saă juridice merită toată atențiunea cititorului (p. 259 urm. din ed. 1). Autorul combate teoria tradițională a ficțiunii și susține teoria proprietății colective (p. 261 urm., No. 675 urm.). Cu toate că nu împărtășim această părere, totuși trebuie să recunoaștem că d-l Planiol prezintă argumente serioase în critica ce face doctrinei tradiționale,

(1) Vorbim, bine înțeles, de cititorii străini, căci, afară de mici excepțiuni, care tocmă justifică regula generală, cei mai mulți din specialiștii noștri aă alt-ceva de făcut de cât de deschis o carte.

tate, chiar mai voluminoase, sunt mute cu desăvârșire.

Volumul al doilea, apărut la începutul anului 1901, cuprinde teoria probelor, teoria generală a obligațiilor, contractele și privilegiile și ipotecile. Autorul nu se ocupă însă numai despre materiile tratate direct de Codul civil, ci și despre altele, care fac obiectul unor dispoziții speciale. Ast-fel, cititorul va găsi în t. II, p. 647 urm. un studiu complect asupra asigurărilor în genere, asupra asigurărilor contra incendiului și accidentelor, asupra asigurărilor pe viață (ton-tine), etc

În fine, volumul al treilea, care a apărut tot în anul 1901, la începutul vacanțelor judecătorești, se ocupă despre căsătorie și despărțenie, despre regimul matrimonial, despre succesiuni, donațiuni și testamente, etc. La titlul donațiunilor și testamentelor, autorul se ocupă pe larg despre fundațiuni (în dreptul german *Stiftung*)⁽³⁾ și aprobă în totul decizia dată de Curtea noastră supremă în afacerea celebră Oteteleșano-Calender, care a fost reproducă și în revistele de drept străine⁽⁴⁾. O tablă analitică și foarte sistematică, așezată la finele fie-cărui volum, înlesnește cercetările și face ca acest tratat, care numai elementar nu este, de și poartă acest nume, să poată fi consultat de ori-cine.

Ceea-ce însă, mai presus de toate, distinge această lucrare de acele ale predecesorilor săi, este nu numai erudiția vastă a autorului și imensul material adunat, ci mai cu seamă modul de expunere clar și concis a adevăratelor principii de drept. Autorul este în curent cu tot ce s'a scris asupra materiilor tratate de dânsul atât în Germania cât și în alte țări. El nu trece nici odată cu vederea, de câte ori ocaziunea i se prezintă, evoluțiunea istorică, partea economică și rolul social pe care 'l joacă legile ce el interpretează. În această privință, el se ridică cu mult de-asupra tuturor acelor cari au scris până acum.

Legile străine pe care d. Marcel Planiol le citează cu predilecțiune, sunt noul Cod german și Codul civil român, despre care nici un tratat elementar n'a vorbit până acum. Trebuie să fim

(3) Vezi în privința dreptului german, Windscheid. *Lehrbuch des Pandektenrechts*, I, § 57 urm., p. 219 urm. (ed. Kipp din 1900). Pfeifer, *Die Lehre von den juristischen Personen*, etc. (1847) Savigny, *System des heutigen römischen Rechts*, II, § 85 urm. În cât privește școala nouă, vezi Otto Gierke (profesor la Berlin), *Die genossenschaftstheorie und die deutsche Rechtssprechung*, etc.

(4) Vezi D. P. 93, 2. 4. nota a și Sirey, 92. 4. 17. Vezi asupra acestei chestiuni tratatul nostru în limba franceză, p. 61 text și nota 2, pe care distinsul profesor francez ne face onoare de a'l cita foarte des.

recunoscători eruditului profesor francez de atențiunea deosebită ce el în special dă legislațiunii noastre. Bărbații cari și consacră viața lor științei sunt rari, și când îi întâlnim în drum, trebuie să ne descoperim cu respect înaintea lor. Numai în țara noastră ei sunt desprețuiți!

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 10 Octombrie 1901

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ilie Herșcovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter (contravenție)

Contravenții la legea burselor.— Curtier oficial.— Comisioner sau mandatar particular mijlocind între vânzător și cumpărător pentru cumpărare de produse și altele.— Dacă această constituie o contravenție la legea burselor.— (Art. 30 din legea burselor; art. 207 Codul penal).

Legea burselor nu declară că toate vânzările și cumpărările de produse trebuie să se facă neapărat prin intermediul curtierului oficial.

Ast-fel, o persoană privată, fie ca comisionar, fie ca mandatar al unei persoane, poate face cumpărări pentru mandant, sau poate să intervină pentru o vânzare de produse între vânzător și cumpărător, fiind-că faptul de a interveni între un vânzător și cumpărător, pentru încheiere de vânzare și cumpărare directă între aceste persoane, nu poate fi considerat ca un amestec în funcțiunea publică conferită curtierului oficial prin legea burselor, și deci nu poate constitui o contravenție la această lege.

Decisiunea 898/901.— Casată decisiunea Curței de apel din Galați, secția II No. 597/901 (*) după recursul făcut de Ilie Herșcovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu;

Pe d-l avocat M. Antonescu din partea recurenților în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusioni;

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare invocate:

I «Violarea art. 30 din legea burselor și 207 C. pen. căci prin aceste texte de lege se pedepsește însușirea calității de mijlocitor de mărfuri sau săvârșirea de operațiuni deferite lui prin lege, iar nu ori ce fel de înlesnire în general pentru cumpărare și vânzare de mărfuri cum a decis».

II «Curtea nu și motivează decisiunea când se mărginește a afirma în mod vag că inculpații au înlesnit vânzarea și cumpărarea de ceriale fără a constata în ce anume fapte consistă înlesnirea și a justifica că a-

(*) A se vedea această decisiune în pagina următoare.

cele fapte intra în atribuțiunea exclusivă a mijlocitorilor de mărfuri».

Având în vedere decisiunea supusă recursului;

Considerând că se constată din această decisiunea că recurenții Ilie Herscovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter, intervenind între vânzătorii și cumpărătorii de cereale în orașul Bârlad, unde se găsește un curtier oficial a fost condamnat de Curtea de apel, pe baza art. 207 C. pen. și în urma apelului introdus de Procurorul local, la câte una sută lei amendă fie care, pentru că ar fi contravenit art. 30 din legea burselor;

Că astfel fiind faptele, cesțiunea dedusă în judecata acestei Curți și care formează obiectul motivelor de casare, este dacă faptul recurenților constituie o contravențiune la legea burselor, de natură a atrage penalitatea prescrisă de art. 207 C. penal;

Considerând că legea burselor nu declară că toate vânzările și cumpărările de produse, cum este în specie, trebuie să se facă neapărat prin intermediul curtierului oficial; că nu poate fi îndoială că o persoană privată, ca comisionar sau ca mandatar al unei persoane, poate face cumpărări pentru mandant sau poate să intervină pentru o vânzare de produse între vânzător și cumpărător, fiind că faptul de a interveni între un vânzător și cumpărător, pentru încheiere de vânzare și cumpărare directă între aceste persoane, nu poate fi considerat ca un amestec în funcțiunea publică conferită curtierului oficial prin legea burselor;

Considerând că a susține contrariu, ar fi a paraliza vânzările și cumpărările de produse, nu numai în orașul de reședință al județului unde se află un curtier oficial dar și în cuprinsul județului unde asemenea curtieri nu există;

Considerând că astfel fiind, aplicarea rațională a dispozițiilor legii burselor ne conduce a susține că faptul imputat recurenților nu poate fi o contravenție la art. 30 din legea burselor, precum Curtea de apel l'a considerat, și dar, mijloacele de casare sunt întemeiate;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc. etc.

Notă: A se vedea, în acelaș sens ca soluțiunea admisă de Inalta Curte, osebita părere a minorității Curții de apel din Galați, părere inserată în josul decisei acelei Curți, casată prin hotărârea de mai sus a Curții de casație, decisie ce publicăm tot în acest număr, precum și sentința tribunalului Romanai, din 4 Februarie 1901, dată în afacerea Gh. Voinescu cu Max Rosentzveig, și pe care am publicat-o în numărul 69 al ziarului nostru, cu data de Joi 25 Octombrie anul curent, la pagina 581.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența la 25 Maii 1901

Președenția D-lui M. A. BEȘTELEI, Consilier

Procurorul Tribunalului Tutova în cauza Ilie Herscovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter, (contravenție).

Decisiunea corecțională No. 597/901

Contravenții la legea burselor.— Mijlocitori de vânzare de mărfuri sau de schimb.— Curtieri oficiali.—

Misiți.— Amestecul misiților în afaceri de resortul curtierilor oficiali.— Operația lor în afară de burse.— Dacă constituie o contravenție la legea burselor.— (Art. 3 și 30 din legea burselor, modificat prin legea din 12 Martie 1897; art. 207 Codul penal).

Asemănat art. 30 din legea burselor, ast-fel cum a fost modificat prin legea din 12 Martie 1897, se pedepsesc conform art. 207 Codul penal, ori-ce speță de mijlocitori, fie ei de schimb sau de mărfuri, cari vor fi usurpat titlul de mijlocitori și vor fi intervenit deci pe nedrept în operațiunile de schimb sau vânzare de mărfuri, rezervate curtierilor oficiali, și acesta fără distincțiune, fie că vor fi operat prin burse, fie că vor fi operat afară din burse ca simpli misiți.

S'a ascultat d-l procuror de secție Leon Crupenski reprezentantul Ministerului public în dezvoltarea motivelor de apel și pe d-l avocat M. G. Orleanu din partea inculpaților în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de d-l Procuror al tribunalului Tutova contra sentinței aceluși tribunal cu No. 564/901, prin care Ilie Herscovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter sunt achitați de contravenție la legea burselor;

Ascultând rechizițiunile d-lui Procuror și apărarea inculpaților;

Având în vedere actele din dosar și debaterile urmate în cauză;

Considerând că inculpaților Ilie Herscovici, Bernhard Pripfer și Ilie Valter li se impută, că fără a avea cuvenita autorizațiune de a îndeplini funcțiunea de mijlocitori de mărfuri, au intervenit ca mijlocitori și au înlesnit vinderea și cumpărarea de cereale în orașul Bârlad între Spiru Xantulis, M. Dobreanu, S. Brâncoveanu și alții cu un negustor de cereale din Brăila, operațiuni cari s'au efectuat și numiții au primit salariul cuvenit, de și în Bârlad exista un curtier oficial însărcinat cu asemenea operațiuni;

Considerând că acest fapt se stabilește în sarcina inculpaților din propriile lor mărturisiri făcute la primele cercetări, pe care în urmă însă înaintea tribunalului le-au modificat, coroborate aceste declarațiuni prin depozițiunile martorilor audiați de tribunal sub jurământ;

Considerând că după art. 30 din legea burselor, modificat prin legea de la 12 Martie 1897 se pedepsesc conform art. 207 C. pen. ori ce specie de mijlocitori, fie ei de schimb sau de mărfuri, cari vor fi usurpat titlul de mijlocitori și deci pe nedrept vor fi intervenit în operațiunile de schimb sau vânzare de mărfuri rezervate curtierilor oficiali;

Că inculpați se apără susținând în prim loc că art. 207 C. pen. nu e aplicabil mijlocitorilor de mărfuri de oare ce aceștia nu sunt funcționari și nu trebuiesc confundați cu curtierii cari operează prin burse; iar în al doilea loc că legea n'a putut opri pe proprietarii de ași vinde produsele prin ori ce mandatar ar crede ei, căci ar fi lovit în comerțul țării;

Considerând că cesțiunea ce urmează a se rezolva este a se stabili dacă legea sus menționată face vr'o dis-

tincțiune între mijlocitorii de mărfuri și misiții proprii ziși, — distincțiune pe baza căreia tribunalul a pronunțat achitarea inculpaților, — și apoi a se ști dacă în adevăr art. 30 din legea burselor astfel cum a fost modificat prin legea din 12 Martie 1897 se referă la ori ce fel de mijlocitorii sau misiți, sau din contră numai la aceia cari mijlocesc operațiuni în burse, cum pretinde apărarea;

Considerând că nicăeri legea nu face vr'o distincțiune în privința mijlocitorilor sau misiților, toți aceștia fiind puși în aceeași categorie de persoane, care intervenind la îndeplinirea actelor de comerț sunt considerați ca comercianți și deci supuși tuturilor regulelor care guvernează pe comercianți, și unde legea nu distinge nu-i este permis interpretului să distingă; deci din acest punct de vedere hotărîrea tribunalului e neîntemeiată;

Că față de modificațiunea introdusă în art. 30 din legea burselor prin legea din 12 Martie 1897 nu rămâne nici o îndoială, că intențiunea legiuitorului a fost ca, dispozițiunile art. 207 C. pen. ca și cele din art. 30 și urm. din legea burselor să se aplice de o potrivă la ori ce specie de mijlocitorii, fie ei de schimb, fie de mărfuri; în adevăr, motivele pentru care art. 30 sus menționat a fost astfel modificat este că din cauza lacuneii ce exista în vechiul text s'a ajuns la o concluziune greșită dăunătoare transacțiunilor noastre comerciale, anume aceea de a permite străinilor, fără nici o condițiune sau garanție, de a face pe mijlocitorii de schimb și de mărfuri, pe când Românii li se cereau o mulțime de condițiuni și garanții; și atunci din inițiativă parlamentară s'a votat legea din 12 Martie 1897 menită a înlătura această stare de lucruri și a aplica dispozițiile art. 207 C. pen. tuturilor mijlocitorilor de ori ce speță, fără nici o distincțiune;

Că din desbaterile urmate în parlament cu ocazia votării acestei legi rezultă că această măsură legislativă nu e referitoare numai mijlocitorilor care fac operațiuni în burse sau cel puțin în orașele unde sunt burse, ci sunt aplicabile tuturilor mijlocitorilor în general din toată țara;

Că aceasta rezultă chiar din textul art. 3 alin. ult. din legea burselor, care declară că în orașele unde nu sunt burse operațiunile se vor efectua de un curtier, autorizat de ministerul de comerț, după avisul conform al comitetului permanent și al consiliului comunal local;

Că dacă ar fi adevărat că legiuitorul a înțeles să acorde ori-cui dreptul de a face asemenea operațiuni în afară de localul bursei, nu s'ar putea explica necesitatea numirii unui curtier oficial în orașele unde nu sunt burse, de oare-ce în asemenea orașe nu se pot face de cât operațiuni afară de bursă; a admite că în concurență cu asemenea curtieri oficiali ar putea și alții, ca inculpații de astă-zi, să fie mijlocitorii de schimb sau de mărfuri este a face inutilă numirea curtierilor oficiali;

Considerând că nu se poate susține că prin această măsură s'ar paralisa vânzările și cumpărările de produse și comerțul în general, căci din contră pentru efectuarea acestor operațiuni se cere ca persoanele ce

interven în mod oficial să fie recunoscute și să prezinte oare-cari garanții fără de cari nici odată transacțiunile comerciale nu pot prospera, motiv pe care legiuitorul l-a avut în vedere cu ocazia elaborării zisei legi și pe care interpretul nu'l poate trece cu vederea;

Considerând că de asemenea nu se poate trage o concluziune în cauză din împrejurarea că ori-ce proprietar poate să și vînză produsele sale printr'un mandatar al său, de oare-ce mandatarul este presupus ca o persoană bine cunoscută mandantului său și este lipsit de acel caracter de persoană oficială, intervenind în afaceri isolate și cari astfel n'ar putea prin faptele sale să pericliteze creditul comercial, pe când mijlocitorii efectuează operațiuni numeroase, din cari și fac o profesiune obicinuită și astfel trebuie să prezinte garanțiile impuse prin lege pentru asemenea funcțiuni;

Că dar contra inculpaților dovediți culpabili de faptul de contravențiune sus menționat, Curtea urmează a face aplicațiunea art. 207 C. pen. combinat cu art. 30 din legea burselor modificat prin legea din 1897 și cu art. 60 alin. ult. C. pen. întru cât apreciind recunoaște în favoarea inculpaților și circumstanțe atenuante;

Că aceste texte de lege citate de d-l președinte în ședință publică au următoarea cuprindere:

«Art. 207 C. pen. Ori-care, fără cădere se va amesteca în funcțiuni administrative, judecătorești, ori ostășești, ori municipale, ori va face acte ale unei dintr'aceste funcțiuni se va pedepsi cu închisoare de la 6 luni până la doi ani, fără prejudiciul pedepsei de plămuire, dacă actul poartă caracterul acestei crime».

«Art. 30 din legea burselor: «Cei ce și vor însuși dreptul de mijlocitor de schimb fără drept sau a săvârși operațiuni de atribuțiunile mijlocitorilor de schimb se vor pedepsi ca usurpatori de titluri și funcțiuni, conform art. 207 din Cod penal».

Legea din 12 Martie 1897. «Dispozițiunile acestui articol și art. 207 din Cod penal, ca și cele urm., privitoare la usurparea titlului de mijlocitor de schimb, se aplică de o potrivă la ori ce specie de mijlocitorii, fie ei de schimb, fie ei de mărfuri».

Art. 60 alin. ult. C. penal. «Dacă legea pronunță pedeapsa închisorei sau aceea a amendei și dacă tribunalele corecționale vor constata circumstanțe atenuante, ele sunt autorizate, chiar în cas de recidivă, a reduce pedeapsa închisorei până la minimum de 15 zile și chiar mai jos; precum asemenea și pedeapsa amendei până la minimum de lei 26 și chiar mai jos. Tribunalele pot să substituie în asemenea cas închisorei amenda, fără însă să se poată coborâ, în nici un cas, mai jos de simplă poliție».

Că față de cele espuse apelul Ministerului public e fondat și urmează a se admite.

Pentru aceste motive, Curtea în majoritate, admite apelul făcut de d-l Procuror al trib. Tutova, condamnă pe inculpați la câte 100 lei amendă în folosul Statului și 1 leu despăgubirii către Stat pentru porto postal.

(ss) M. A. Beștelei, G. Stoicescu, Fr. Papp.

O p i n i u n e

Sub-semnații avînd în vedere că legiuitorul prin dispozițiile art. 30 din legea burselor comb. cu 207 Cod

penal, pedepsește pre acele persoane care 'și vor însuși calitatea de mijlocitorii de schimb sau de mărfuri, sau vor face operațiunii de atribuțiunile acelor funcționari;

Considerând că în specie inculpații prin operațiunile făcute nu au făcut de cât a pune în contact pe vânzătorii cu cumpărătorii făcând acestia singurii vânzarea și cumpărarea în numele lor propriu și că suma ce s'a plătit de către vânzător a fost numai pentru serviciul ce li s'a făcut de a le găsi cumpărător, contrar de operațiunile ce se fac de mijlocitorii de mărfuri și de schimb cari fac operațiunile în numele lor propriu și iaă o sumă fixă la suta de lei la mărfurile cari se vënd prin intermediul lor;

Considerând că legea burselor nu se poate interpreta în sensul că ori-ce operațiunii de vânzare s'ar face să nu se facă de cât prin mijlocitorii oficiali, căci ar fi chiar imposibil a se face aceasta în multe districte nefiind de cât un singur mijlocitor de schimb și mărfuri, cari nici nu ar putea face toate operațiunile de felul acesta și mai cu seamă cele de mică importanță cum este în specie; că mai mult de cât aceasta, acești mijlocitorii de schimb, de și sunt asimilați cu funcționarii publici, însă această asimilare se poate zice că este numai în avantajul lor, fără a avea și obligațiunile funcționarilor, adică aceia să fie obligați a face toate operațiunile atribuite lor de lege, ast-fel că atunci când ar refusa o operațiune să poată avea responsabilitatea legală, fie penală, fie civilă pentru acest refuz și pentru daunele ce ar putea rezulta din acest refuz;

Considerând că uzul comercial a admis tot-d'a-una existența așa zișilor *misifi*, cari au existat și există tot-d'a-una și legiuitorul prin dispozițiunile legii burselor nu a desființat acești *misifi* pentru vânzării mici cum este în specie, vânzării cari ar fi aproape împedicate și s'ar prejudicia micii vânzătorii, cari de cele mai multe ori au necesitate a face vânzările repede, ceea-ce nu s'ar putea face prin mijlocitorii oficiali;

Pentru aceste motive, sub-semnații suntem de opinie a se respinge apelul și a se menține hotărârea tribunalului.

(ss) G. Tanoviceanu, Sp. Stătescu.

TRIBUNALUL PRAHOVA, SECȚIA VACANȚEI

Audiența de la 4 Iulie 1901

Președenția D-lui ARISTIDE ALEXANDRESCU, Membru

Heskia cu M. Poru

Jurnalul No. 5501/901

Cambie.—Acțiune cambială. — Excepțiune privitoare la data cambiei.—Cum se poate dovedi. — Dacă scapă de rigoarea art. 349 din Codul comercial. — (Art. 57 și 349 din Codul de comerț).

In ceea ce privește data unei cambii, legiuitorul a înțeles să permită a se dovedi, prin ori-ce fel de probă, că data emisiunii sau transmisiunii poliței este alta de cât data scrisă în gir sau numai că această dată este falsă.

Această excepțiune privitoare la data cambiei putând fi întemeiată pe ori-ce fel de probă, scapă deci de sub rigoarea art. 349 din Codul comercial, după care excepțiunile ce debitorul unei cambii poate opune la plata ei nu pot întârzia condamnarea la plată de cât dacă ele sunt de o grabnică soluție și întemeiate pe o probă scrisă.

S'au ascultat: d-l avocat St. Dumitrescu pentru reclamantul Heskia și d-l avocat Mihail G. Valerianu pentru pârâtul M. Poru.

Tribunalul,

Asupra cererei de amânare făcută de pârât prin avocatul său;

Având în vedere că în speță pârâtul se opune la plata cambiilor prezentate, pe motiv că data transmisiunii lor prin gir este falsă, și că ele au fost transmise după ajungerea lor la scadență;

Având în vedere concluziunile puse de părți;

Vezând dispozițiunile art. 57 și 349 Cod. com.;

Considerând că din combinațiunea acestor două texte de lege, reese că în ce privește data unei cambii, legiuitorul a înțeles să permită a se dovedi prin ori ce fel de probă, că data emisiunii sau transmisiunii poliței este alta de cât data scrisă în gir, sau numai că această dată este falsă;

Că deși din aliniatul II de sub art. 349 citat mai sus, reese că excepțiunile ce debitorul poate opune la plata unei cambii nu pot întârzia condamnarea la plată de cât dacă ele sunt de o grabnică soluție și întemeiate pe o probă scrisă, această rigoare a legii însă nu este cerută și în ce privește lipsa condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii cambiale; Că în tot cazul față cu dispozițiunile categorice ale articolului 57 ultimul aliniat, după care excepțiunea privitoare la data unei cambii poate fi întemeiată pe ori ce fel de probă, e constant că legiuitorul n'a înțeles să opue și acest fel de excepțiune la rigoarea prevăzută în al. II de sub art. 349 Cod. com.;

Că așa fiind, dovada ce voește pârâtul să administreze în afară de presumpțiunile invocate, este permisă și cererea sa de amânare devine admisibilă;

Pentru aceste considerațiuni;

Admite incidental ridicat de pârâtul M. Poru prin avocatul său d-nu M. G. Valerianu și obligă pe reclamantul Heskia să prezinte registrele sale comerciale.

(ss) Ar. Alexandrescu, I. Gr. Cireșeanu.

Adnotație.—După jurisprudența de mai sus, deși art. 349 comercial prevede că debitorul nu poate opune la plata unei cambii, chiar în privința lipsei condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii cambiare, de cât excepțiunii de grabnică soluțiune și întemeiate pe dovezi scrise, totuș, când pârâtul pretinde că data transmisiunii ar fi falsă, fiind cambia în realitate transmisă după scadență, instanța judecătorească poate suspenda condamnarea debitorului până ce acesta face dovada pretențiunilor sale, cu registrele ce reclamantului i se pune obligațiune a le aduce.

Spre a ajunge la această soluțiune, tribunalul Prahova consideră pe debitorul cambiar, ca un terțiu față de posesorul cambiei, iar nu ca un contractant, și aplică ast-fel acestuia art. 57 C. com.

Art. 57 nu conține după părerea noastră o asemenea regulă, evident în antinomie cu art. 349 din acelaș Cod.

În adevăr, art. 57 dispune că data actelor și a contractelor comerciale, chiar dacă lipsește, poate fi stabilită față de terții, prin ori-ce mijloace admise de art. 46 com., cu derogare la art. 1182 C. civil după care actul nu dobândește dată certă de cât la moartea semnatarului, la înfațișarea sau înregistrarea lui oficială.

«La célérité des affaires ne pourrait s'accomoder de ces formalités. Il existe dans le com-

merce un moyen particulier de s'assurer de la véritable époque à laquelle un engagement a été contracté: c'est la mention qui en est faite sur les livres» (1).

Adaugă însă Pardesus imediat, în ce privește cambiile:

«Il y a même des actes sous signatures privées, dont la date ne peut être contestée, sans pour ainsi dire les arguer de faux: tels sont les lettres de change, billets à ordre et leurs endossements, puisque l'antidate qu'on se permettrait d'y commettre est punie comme un faux; ce qui n'a pas lieu pour d'autres actes, où ce genre de fausseté serait simplement une simulation, qui pourrait tout au plus être considérée comme escroquerie, si elle avait eu lieu dans le dessein de nuire à des tiers».

Această considerațiune credem că a făcut pe legiuitor a acorda datei în materie cambiară avantajul de a fi considerată ca certă față de terții (și de contrahenți) și ca proba contrarie să o facă însăși terțiul care o neagă, spre deosebire de celelalte acte și contracte comerciale, în care terțiul în ce privește proba, conservă dreptul de defendor.

Aceste reguli însă, credem noi, nu au nimic a face cu însăși semnatarul cambiei față de giratar, care se prezintă cu toate drepturile și avantajele primului purtător și al tuturilor giranților subsecvenți (comp. Vidari, vol. VII, n. 6858 urm.), și dicând aceasta, facem abstracțiune pentru un moment, dacă girul său e anterior sau nu scadenței.

Pentru a învedera că soluțiunea contrarie e diametral opusă art. 349 Codul comercial, presupunem că în speță, giratarul face dovada că girul său l'a fost regulat transmis înainte de scadență!

Care e consecința? amânarea plății cambiare, cu violarea cerințelor din art. 57 și 349 Cod comercial!

Gr. V. Maniu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA

Audiența de la 17 Septembrie 1901

Președenția D-lui MIH. RĂMNICEANU, Membru

P. S. Ghindar cu Gheorghe I. Băndar, Ion Toader Apostu și Paraschiv Chirilă

Sentința civilă No. 521/901

Vânzare. — Evicțiune. — Dacă vânzătorul este răspunzător de evicțiune. — Când poate fi dispensat de evicțiune. — (Art. 1337 din Codul civil).

Vânzare. — Evicțiune. — Revendicare. — Dacă cel răspunzător de evicțiune are acțiune în revendicare.

Sucesiune. — Copii legitimi. — Sesină. — Cine trebuie să facă dovadă că copilul legitim nu este moștenitor.

Garanție. — Garant. — Chemare în garanție. — Dacă cel chemat în garanție are dreptul a invoca toate excepțiunile inerente datoriei în lipsa datornicului principal — (Art. 1631 C. civ.).

(1) Pardessus I, No. 246.

Vânzare. — Neplata prețului. — Privilegiul rezervat de vânzător. — Dacă are acelaș drept ca și cumpărătorul ca să se apere contra revendicantului acelui imobil. — Dacă apelul său profită și cumpărătorului care n'a făcut apel. — (Art. 1737 și 1740 Codul civil).

1. **Vânzătorul este răspunzător de evicțiune pentru toate vânzările făcute de dânsul, și nu poate fi dispensat de o asemenea răspundere de cât numai în cazul când părțile au convenit ca vânzătorul să fie apărat de răspunderea de evicțiune.**

2. **Cel ce este răspunzător de evicțiune nu poate avea acțiune în revendicare.**

3. **Copilul legitim, fiind de drept moștenitor cu sesină al părinților săi, dânsul trebuie să dovedească, când prelinde că nu este moștenitorul părinților săi, că a renunțat la acea moștenire.**

4. **Garantul având dreptul a invoca toate excepțiunile datornicului principal inerente datoriei, este evident că cel chemat în garanție are tot dreptul, chiar în lipsa datornicului principal, să invoace finele de neadmisibilitatea acțiunii, căci prin aceasta, apărând pe datornicul principal chiar în absența sa, se apără și pe sine.**

5. **Vânzătorul unui imobil care, pentru plata prețului vânzării, și-a rezervat asupra imobilului privilegiul conform art. 1737 și 1740 din Codul civil, având prin urmare asupra acestui imobil un desmembrământ al dreptului de proprietate (privilegiu), are acelaș drept ca și cumpărătorul să se apere contra reclamantului principal ce revendică acel imobil.**

De asemenea, tot în baza acestui drept real ce are, asupra imobilului ce a vândut, apelul făcut de dânsul în contra hotărârii dată în prima instanță asupra acțiunii în revendicare și prin care atât defendorul principal (cumpărătorul) cât și el ca garant sunt condamnați, profită la amândoi, chiar dacă defendorul principal n'a făcut apel, pentru că apelul garantului, făcut în termen, profită garantatului, după cum apelul unui coproprietar profită celorl'alți coproprietari.

S'au ascultat: d-l avocat Mathei Bottez, din partea apelantului P. S. Ghindar, precum și d-l avocat P. Barozzi, din partea intimatului Gheorghe I. Băndar, lipsind cei-l'alți intimați Ion Toader Apostu și Paraschiv Chirilă.

Tribunalul,

Asupra apelurilor făcute de P. S. Ghindar contra cărților de jud. cu No. 818/98 și 62/900 a judeului ocol Zebrăuți, conescute prin jurnalul No. . . .

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar;

Având în vedere că prin efectul devolutiv al apelului, afacerea se repune în starea primitivă;

Considerând că din actele aflate la dosar și din debaterile urmate în instanță, rezultă în fapt: că în anul 1898, d-na Anița Ion Băndaru cu petiția înreg. la No. 4053 din 3 Maiu, a intentat acțiune la prima instanță, în revendicare contra lui Ion Toader Apostu cerând ca aceasta să i delase în absolută proprietate și posesiune, un pagon vie cu terenul ei, situat în com. Crucea-de sus

la dealul Neicului, pe motiv că această vie, este rămasă moscenire de la muma ei Mariuța I. Dragomir, și că pe nedrept se stăpânesc de Ion T. Apostu;

Având în vedere că, această acțiune fiind respinsă ca ne susținută prin cartea de jud. No. 327/98 și în urmă, numita reclamantă, făcând opozițiune, prin cartea de jud. cu No. 818/98 ași în discuție, judecata a admis opoziția dându-i câștig de cauză;

Având în vedere că, defendorul Ion Toader Apostu, a chemat în garanție cu petiția înreg. la No. 6342/98 pe Petrache S. Ghindar, apelantul de ași, pentru ca împreună cu numitul defendor, să se apere contra reclamantei principale, de oare-ce proprietatea ce se revendică era cumpărată de la numitul P. S. Ghindar, iar în cas când defendorul va cădea în acțiunea ce i s'a intentat, atunci chematul în garanție să-i plătească suma de 800 lei prețul terenului ce se revendică, plus lei 500 daune și spese de judecată

Că prin acțiunea înreg. la No. 13924/99, P. S. Ghindar chematul în garanție, face și el acțiune de chemare în garanție a d-lui Gheorghe I. Bândar fiul și unicul moscenitor al lui Ion Bândar autorul (vîndătorul) lui P. S. Ghindar, cum și lui Paraschiv Chirilă autorul lui Ion Bândar, cerend ca, în cazul de evicțiune să fie condamnați solidarî către P. S. Ghindar la plata sumei de 1400 lei, valoarea imobilului ce se revendică plus spese; că prin cartea de judecată cu No. 818/98 opozițiunea d-nei Anița Ion Bândar, făcută contra cărței de judecată civilă No. 327/98, se admite, se reformă în totul acea carte de judecată, admite în parte acțiunea intentată de numita reclamantă și obligă pe Ion Toader Apostu, să delase în stăpînirea reclamantei Anița Ion Bândar, un pogon vie cu terenul ei, situată în com. Crucea-de-sus, dealul Neicului, admite în parte cererea de chemare în garanție și obligă pe P. S. Ghindar să plătească lui Ion Toader Apostu, suma de 500 lei daune, ear cererea de chemare în garanție făcută de P. S. Ghinda, a rămas a se judeca în altă ședință; că în instanța de apel intimata Anița I. Bândar încetând din viață, a fost reprezentată prin fiul și unicul moscenitor Gheorghe I. Bândar;

Având în vedere că în susținerea apelului se invoacă ca motiv: 1) Că de oare-ce reclamanta de la prima instanță a susținut și dovedit până la un punct oarecare, că averea ce o revendică este proprietatea sa exclusivă rămasă ei moscenire de la muma sa decedată, fără nici un drept defunctul ei soț Ion Bândaru a hypotecat'o d-lui P. S. Ghindar și a vîndut'o prin licitațiune publică, făcendu-se acesta adjudecatar, și că prin urmare nici Ion Toader Apostu actualul deținător nu o putea cumpăra de la P. S. Ghindar, și deci urma a i se restitui această avere;

Având în vedere că întru cât este necontestat astă-zî, că atât Ion Bândar soțul reclamantei de la prima instanță cât și reclamanta Anița I. Bândar, sunt încetați din viață, cesiunea este a se ști dacă fiul lor legitim și necontestat Gheorghe Ion Bândar care continuă în apel procesul intentat de numita decedată, mai are sau nu exercițiul acțiunii în revendicare, de oare-ce dînsul ca fiu al decedatului său părinte este răspunzător de evicțiune pentru înstrăinarea făcută de tatăl său;

Considerând în drept că, după principiile consacrate prin art. 1337 C. civ., vînzătorul este răspunzător de evicțiune pentru toate vînzările făcute de dînsul și nu poate fi dispensat de o asemenea răspundere, de cât numai în cazul când părțile au convenit ca vînzătorul să fie apărat de răspunderea de evicțiune; că prin urmare de oare ce în speță, după cum rezultă din ordonanța de adjudecare a acestui tribunal cu No. 1671/96 aflată la dosar, imobilul în litigiu a fost hipotecat de decedatul Ion Bândar către d-l P. S. Ghindar, ca proprietate exclusivă a defunctului Ion Bândar, cumpărată de la Paraschiv Chirilă cu actul autenticat la No. 2186/91 transcris la No. 1484/91 de trib. Putna; că prin urmare vînzătorul și debitorul hipotecar Ion Bândar

acum decedat, era răspunzător de evicțiune și această răspundere astă-zî incumbă asupra fiului său Gheorghe Ion Bândar ca singurul erede cu sesină a întregii averi rămasă pe urma numitului decedat și deci acesta, fără nici o discuțiune, este ținut a răspunde de evicțiune în locul decedatului său părinte;

Considerând că atât doctrina cât și jurisprudența a admis că cel ce este răspunzător de evicțiune nu poate avea acțiune în revendicare, conform adagiului latin: quem de evicitione tenet actio cumdem aquestem repellit exceptio; și că cesiunea în drept nu suferă nici o contradicțiune, toți autorii fiind de acord asupra acestui punct;

Considerând că alt-fel, ar fi inesplicabil ca legiuitorul pe de o parte să dea dreptul unei persoane de a revendica o proprietate și pe de alta să o oblige la restituirea prețului, prin urmare în casuri de asemenea natură, făcându-se confusiune asupra aceleiași persoane în privința calității sale de reclamant și defendor în acelaș timp, era evident că legiuitorul să prescrie inadmisibilitatea unei asemenea acțiuni;

Considerând că intimatul G. I. Bândar nu a invocat în instanță nici un motiv pentru a combate această argumentațiune juridică, susținend numai că, el de și este fiu legitim al lui Ioan Bândar și al soției acestuia Anița I. Bândar, reclamanta de la prima instanță, însă de fapt dînsul, nu a moștenit nimic de la decedatul său părinte Ion Bândar și al II-lea că nu este nici un raport juridic între el și Gheorghe I. Bândar, căci d-l P. S. Ghindar este chemat în judecată de Ion T. Apostu ca garant de evicțiune și că acesta nu a făcut apel contra cărței de judecată care este astă-zî în discuțiune și care pentru el este rămasă definitivă;

Considerând că în ceea ce privește calitatea de moștenitor al lui G. I. Bândar, pe averea decedatului său părinte Ion Bândar, alegațiunea numitului G. I. Bândar, că nu este moștenitor al tatălui său, este nefondată, pentru că pe cât timp el singur recunoaște în instanță că este fiu legitim al numitului Ion Bândar, este prin aceasta chiar recunoscut ca erede cu sesină al def. său părinte și pe cât timp dînsul nu dovedește cu nimic că a renunțat la succesiunea tatălui său, rămâne vrînd nevîrînd, erede al părintelui său și deci este ținut de toate obligațiunile și drepturile ce incumbă asupra calității sale de fiu și moștenitor cu sesină;

Având în vedere că pe lângă calitatea ce o are de la lege ca moștenitor de drept pe averea decedatului său părinte se constată și în fapt, că dînsul a primit de la Casa de Depunerî și Consennațiuni suma de 130 lei, bani 27 prevăzuți în recipisa No. 98994/97 conveniți din moștenirea decedatului său părinte Ion Bândar, cum rezultă din procesul-verbal No. 7414/97 aflat la dosarul succesiunii No. 212/96 și din certificatul Administrației financiare Putna No. 27253/900 aflat în dosarul acestui tribunal cu No. 3086/98; că pe lângă aceasta din certificatul Primăriei com. Crucea-de-sus No. 2145/900 aflat în acelaș dosar, mai rezultă că numitul G. I. Bândar împreună cu muma sa Anița Ion Bândar, au vîndut o casă cu siliște rămasă în numita comună de la decedatul Ion Bândar. iar din certificatul greșei acestui tribunal No. 41124/99 aflat în dosarul No. 3087/98, rezultă că numitul G. I. Bândar, împreună cu muma sa Anița Ion Bândar. a mai vîndut din moștenirea rămasă lor, către d-l V. Apostoleanu 3 fiste și 3 prăjini loc siliște, tot din Crucea-de-sus și un pogon și jumătate vie la Neicu; că din toate aceste acte rezultă în mod evident că numitul G. I. Bândar a făcut și în fapt acte de acceptarea succesiunii și deci nu mai putea susține că nu este eredele tatălui său și astă-zî nu mai poate renunța la succesiunea tatălui său, fiind deja acceptată;

Considerând că în ceea ce privește al doilea mijloc de apărare basat pe împrejurarea că, d-l P. S. Ghindar figurând în proces ca chemat în garanție, nu ar putea să se apere și să pue conclusiuni în contra reclamantei

principale ci numai contra lui Ion T. Apostu, care l'a chemat în garanție, căci aceasta n'a făcut apel contra cărței de judecată cu No. 818/98 și nici astăzi nu se prezintă în instanță; nici aceste argumentațiune invocată de G. I. Bândar, nu este fondată pentru următoarele motive: 1) că d-l P. S. Ghindar fiind chemat în garanție de d-l Ion T. Apostu ca să l' sprijine și împreună cu dânsul să combată cererea de la prima instanță, iar în cas de nereușită să răspundă de evicțiune, de restituirea prețului și de daune, este evident că defendorul ca și garantul au interese comune și identice ca în primul rând să caute ca codefendorii să respingă acțiunea pentru a evita de a mai discuta în urmă cererea de chemare în garanție și potrivit art. 1681 C. civ. garantul având dreptul a invoca toate excepțiunile datornicului principal inerente datoriei, este evident că d-l P. S. Ghindar ca garant are tot dreptul chiar în lipsa defendorului principal să invoace finele de inadmisibilitatea acțiunii, căci prin aceasta apărând pe defendorul principal chiar în absența sa, se apără și pe sine, deci din aceste puncte de vedere alegațiunea intimatului este nefondată;

Considerând că pe lângă aceste împrejurări mai rezultă în fapt că chematul în garanție P. S. Ghindar, după cum se constată din copia actului de vânzare autentic de trib. Putna la No. 798/97 și transcris la No. 572/97 aflat în dosarul No. 3087/97 a vândut via în litigiul defendorului principal Ion T. Apostu cu condiție ca prețul să se plătească mai târziu, iar până la plată, vnzătorul P. S. Ghindar și rezervă privilegiul în imobilul vândut conform art. 1737 și 1740 C. civ. și cu restricțiunile pentru cumpărătorul Ion T. Apostu de a nu arenda imobilul înainte de achitarea prețului, că acest privilegiu nefiind radiat nici până acum, fapt necontestat de intimatul G. I. Bândar, este evident că d-l P. S. Ghindar care are asupra imobilului un desmembrament al dreptului de proprietate (privilegiu) are acelaș drept ca și cumpărătorul să se apere contra reclamantului principal, de acțiunea de revendicare ce i s'a intentat, și e posibil chiar, ca Ion T. Apostu care n'a plătit încă prețul să nu mai aibă interes a mai figura în instanță, fapt care l' face să nu se prezinte chiar, pe când nu tot în aceeași situație se află și d-l P. S. Ghindar creditorul privilegiat;

Considerând că pentru aceleași motive de drept, d-l P. S. Ghindar fiind, l'ayant cause, al defendorului principal și având ca creditor privilegiat un drept real asupra imobilului în litigiu, este evident că apelul făcut de dânsul contra cărței de judecată apelată prin care sunt condamnați atât defendorul principal cât și garantul, urmează să profite ambilor codefendorii și deci este inutil a se discuta dacă prin faptul că Ion T. Apostu n'a făcut apel, urmează ca judecata să rămâe definitivă față de el, întru cât după principiile enunțiate, apelul garantului făcut în termen profită garantatului după cum apelul coproprietarului profită celorl-alți coproprietari, căci toți au un interes în chestie;

Că ast-fel fiind acțiunea introdusă la prima instanță de Anița I. Bândar și continuată în apel de fiul său G. I. Bândar, fiind inadmisibilă, urmează a fi respinsă ca atare;

Considerând că în ce privește cererea de chemare în garanție făcută de Ion T. Apostu prin petiția înreg. la No. 6342 din 1 Iulie 1898 prin efectul devolutiv al apelului, lucrările puindu-se în starea primitivă și întru cât astăzi numitul nu se prezintă în instanță a o susține, urmează a fi respinsă ca ne susținută, iar apelul făcut de P. S. Ghindar contra cărței de judecată cu No. 818/98, urmează a fi admis.

Considerând că în ce privește cererea de chemare în garanție făcută de P. S. Ghindar cu petiția înreg. la No. 13994 din 13 Noiembrie 1899 contra lui G. I. Bândar și Paraschiv Chirilă, această cerere urmează a fi respinsă ca fără interes, întru cât acțiunea principală și cererea de chemare în garanție îndreptate contra nu-

mitului P. S. Ghindar sunt asemenea respinse și deci apelul făcut contra cărței de judecată cu No. 62/900 rămânând fără interes, urmează a fi respins.

Considerând că în ce privește cheltuelile de judecată cerute de ambele părți, apreciindu-le, tribunalul le compensează.

Pentru aceste motive redactate de d-l membru supleant Titus Constantinescu.

Admite apelul făcut de Petrache S. Ghindar, contra cărței de judecată cu No. 818/98 a Judelui ocol Zebrăuți și prin consecință.

Respinge acțiunea introdusă la prima instanță de Anița I. Bândar, ca inadmisibilă.

Respinge cererea de chemare în garanție făcută de Ion Toader Apostu, ca ne susținută.

Respinge apelul făcut de P. S. Ghindar contra cărței de judecată cu No. 62/900 a Judelui ocol Zebrăuți ca fără interes.

(ss) Mih. Râmniceanu, T. Constantinescu.

grefier (s) Călcăiu

BIBLIOGRAFII

A apărut în broșură, în editura acestui ziar, str. Carol No. 19, importantul studiu «Iarășii asupra art. 7 din Constituție» de d-l

G. FLAIȘLEN

Consilier la Curtea de Apel București

De vânzare la Tipografia ziarului *Curierul Judiciar*, București, str. Carol 19 și la librăriile *Socec și Alcalay*

Se expediază contra valoare: Timbre, mandat sau mărci poștale

Prețul 1 leu

A apărut în Editura Ziarului «Curierul Judiciar»

Convențiunile de extradare ale României

Precedate de un studiu asupra doctrinei extradării și urmată de formulare necesare, cum și de legea expulzării, de formulare relative la aceasta, cum și de regulamentul străinilor etc., etc.

Lucrarea e datorită d-lui ȘTEFAN R. SCRIBAN, membru de ședință la tribunalul Neamțu cuosent deja lumei juridice prin succesul obținut cu Codul civil Popular, cum și din articolele publicate în ziarul *Curierul Judiciar*.

PREȚUL LEI 2.50

Această lucrare este cercetată și aprobată de Ministerul de Justiție cu ordinul No. 2007/901.

DE VÂNZARE la librăriile: Socec & Co, Leon Alcalay și L'Indépendance Roumaine din București, precum și la redacțiunea acestui ziar.

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinele numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu stampila ziarului nostru.